

Forunderligt at sige

Carl Nielsen

1. For - un - der - ligt at si - ge og sært at tæn - ke paa, at Himlens Lys og
at Kongen i Guds Ri - ge i Stal - den fø - des maa, at Himlens Lys og

Æ - re, det le - ven - de Guds Ord, skal husvild blandt os væ - re, som Armod's Søn paa Jord!

2. En Perle ej forgættes,
men ledes smaalig op;
den blanke Demant sættes
i Kronens gyldne Top;
ej kaster man en Drue
blandt visne Blade ned;
dog Herren jeg maa skue
i denne Usselhed!

3. Hvi skulde Kongesale
ej for dig prydet staa?
du havde at befale,
hvad end du peged paa;
hvi lod du ej opdukke
af Jordens rige Skød
en gylden Barnevugge,
med Roser overstrø'd?

4. Hvi lod du ej udspænde
en Himmel til dit Telt
og Stjernefakler brænde,
du store Himmelhelt!
hvi kom ej aabenbare,
da du i Svøb blev lagt,
den himmelske Hærskare
til Tjeneste og Vagt!

5. Selv Spurven har sin Rede,
kan bygge der og bo;
en Svale ej tør lede
om Nattely og Ro;
de vilde Dyr i Hule
har hver sin egen Vraa;
skal sig min Frelser skjule
i fremmed Stald paa Straa?

6. Nej kom! jeg vil oplukke
mit Hjerte, Sjæl og Sind!
ja bede, synge, sukke:
Kom, Jesus, kom herind!
Det er ej fremmed Bolig,
du har den dyrekøbt!
Her skal du hvile rolig,
i Kærligheden svøbt!

H. A. Brorson.